

Sygn. akt **XI Ka 611/18**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 lipca 2018 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie XI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący Sędzia SO Artur Achrymowicz

Protokolant: protokolant Katarzyna Wiejak

przy udziale Prokuratora Wioletty Misiury

po rozpoznaniu dnia 31 lipca 2018 roku

sprawy P. Z. s. A. i B. zd. C. ur. (...)

w K.

oskarżonego z art. 65 § 1 i 3 kks w zb. z art. 91 § 1 i 4 kks w zw. z art. 7 § 1 kks

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego w Puławach

z dnia 2 marca 2018 roku sygn. akt II K 1063/17

1. Zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy.

2. Zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe postępowania odwoławczego w kwocie 4520 (cztery tysiące pięćset dwadzieścia) złotych.

XI Ka 611/18

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy skazał oskarżonego za czyn wyczerpujący znamiona art. 65 § 1 i 3 K.k.s. w zb. z art. 91 § 1 i 4 K.k.s. w zw. z art. 7 § 1 K.k.s., wymierzając mu 450 stawek po 100 złotych grzywny, zaliczając na jej poczet czas zatrzymania, a na zasadzie art. 29 pkt 4 i art. 30 § 1, 2 i 6 K.k.s. orzekł przepadek papierosów stanowiących dowody rzeczowe.

Obrońca, stawiając zarzuty:

I obrazy art. 2 § 2, art. 4, art. 5 § 2 i art. 7 K.p.k. przez:

- 1) zaniechanie ustalenia z jakiego czynu pochodziły przewożone przez oskarżonego wyroby akcyzowe;
- 2) nieustalenie czy miał on świadomość ich pochodzenia;
- 3) oparcie ustaleń co do rozmiaru uszczuplenia na błędnym wyliczeniu, które nie ma oparcia w wynikach postępowania ze zobowiązań podatkowych;
- 4) nieustaleniu czy papierosy stanowiły zawartość wszystkich paczek;

oraz mających być wynikiem powyższych usterek

II błędnych ustaleń, że:

- 1) w „przedmiotach przypominających paczkę papierosów” (k. 67) były papierosy;
- 2) pozbawione znaków akcyzy papierosy pochodziły z czynu z art. 63 § 2 i 6 oraz art. 86 § 1 i 4 K.k.s.;
- 3) oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu;

III rażącej surowości kary z uwagi na „nierealność wywiązania się z nałożonych na oskarżonego obowiązków”;

wniósł o uniewinnienie oskarżonego, a ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, bądź obniżenie wysokości grzywny.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Jednoczesne stawianie zarzutów z art. 438 pkt 2 i 3 K.p.k. pozbawione jest logicznych podstaw i stanowi metodologiczny błąd apelacji, gdyż wzajemnie się one wykluczają – jeśli postępowanie dowodowe lub ocena materiału są wadliwe, to ustalenia faktyczne, nawet jeśli są do wyników owej oceny adekwatne, nie mogłyby przecież być uznane za spełniające wymóg art. 2 § 2 K.p.k.

Ad I pkt 1. Art. 65 § 1 K.k.s. nie wymaga identyfikacji konkretnego czynu, a tym bardziej – uprzedniego ustalenia takiego czynu prawomocnym wyrokiem. Natomiast to, że zgłoszenie celne nie miało miejsca, a przewożone przez oskarżonego papierosy nie były oznaczone znakami akcyzy, jest oczywiste. Nie sposób też – pozostając na płaszczyźnie logiki i zdrowego rozsądku – przyjąć, że towar ten znalazł się w Polsce w inny sposób niż poprzez sprowadzenie go zza granicy.

Ad I pkt 2. Nie jest prawdą, że Sąd Rejonowy nie ustalił, iż oskarżony miał świadomość co przewozi. Inaczej o zawinięciu nie mogłoby być mowy. Natomiast przyjęcie, iż oskarżony nie miał świadomości przestępnego pochodzenia papierosów, które nie były oznaczone akcyzą, urągałoby jego co najmniej przeciętnej inteligencji. Skoro nie jest on osobą niepełnosprawną intelektualnie ani też chorą psychicznie, to nie sposób zakładać, iż nie obejmował swą świadomością, że papierosy pochodzą z czynu, o jakim mowa w art. 63 § 2 i art. 86 § 1 K.k.s.

Ad I pkt 3. Gołosłowne, pozbawione jakiegokolwiek argumentacji, twierdzenie jakoby wyliczenie uszczuplenia było błędne, ma charakter dowolny. Bez znaczenia jest przy tym czy Sąd Rejonowy wyliczeń dokonał samodzielnie, w oparciu o ustalenia co do ilości papierosów i normatywną wysokość cła oraz podatku, czy też oparł się na urzędowym wyliczeniu odpowiedniego organu lub biegłego. Chodzi przecież o to jedynie czy wyliczenie jest prawidłowe, a nie kto je przeprowadził. Dywagacje Skarżącego co do braku uprzedniego rozstrzygnięcia ustalającego wysokość zobowiązań celnych i podatkowych są zaś bezprzedmiotowe w świetle reguły z art. 8 K.p.k. – Sąd Rejonowy nie tylko mógł, ale miał obowiązek czynić ustalenia w tym zakresie samodzielnie, zaś ewentualne rozstrzygnięcia, o których mowa w apelacji, jako niekształtujące żadnego prawa ani stosunku prawnego, nie byłyby przecież dlań wiążące.

Ad I pkt 4. Brak jest jakichkolwiek racjonalnych powodów, by snuć abstrakcyjne wręcz przypuszczenia, że paczki papierosów, były jedynie – jak nazywa je Skarżący – „przedmiotami przypominającymi paczki papierosów”, a zawierały „popularne wypełniacze” (k. 67). Pomijając co Autor rozumie przez owe enigmatyczne „wypełniacze”, stwierdzić należy, iż – choć być może rzeczywiście są one popularne w jakimś, znanym Mu, środowisku – z pewnością nie są tak „popularne”, by uznać, że jest to fakt powszechnie znany w rozumieniu art. 168 K.p.k. w zw. z art. 113 § 1 K.k.s., więc niewymagający dowodu. Takiego zaś brak.

Zarzuty z pkt. II 1 i 2 mimo nadania im odmiennej nazwy, w rzeczywistości mają charakter tautologiczny w stosunku do – odpowiednio – tych z pkt. I 4 i I 1. Nie wymagają więc odrębnego omawiania. Natomiast zarzut ujęty w pkt. II 3 jest ogólnikowym powieleniem wszystkich poprzednich.

Ad III Argumentacja uzasadnienia, iż u podstaw wymiaru grzywny leży „błąd w ustaleniach faktycznych dotyczący określenia sytuacji majątkowej sprawcy” pozostaje w sprzeczności z istotą podstawy odwoławczej z art. 438 pkt 4 K.p.k.

Elementarna logika wskazuje, że o niewspółmierności można mówić wyłącznie w stosunku do jakiegoś punktu odniesienia. Jeśli zaś punkt ten, tj. sytuacja materialna oskarżonego, został ustalony wadliwie, to zarzut niewspółmierności pozbawiony jest sensu. Można go stawiać jedynie, jeśli akceptuje się ustalenia okoliczności mających wpływ na wymiar kary, a kwestionuje tylko ich ocenę (wartościowanie).

Ustawodawca oczekuje jednak od tzw. fachowych podmiotów postępowania, by zastrzeżenia co do orzeczeń formułowane były w zarzutach, te zaś – w myśl art. 433 § 1 K.p.k. w zw. z art. 113 § 1 K.k.s. – limitują zakres rozpoznania sprawy.

W granicach omawianego zarzutu Sąd Okręgowy stwierdził zaś, iż brak podstaw, by kwestionować adekwatność kary do jej wymogów wynikających z art. 13 § 1 K.k.s. Skoro ma ona w wymiarze finansowym uświadomić sprawcy i jego środowisku nieopłacalność przestępstwa, to ukształtowana na poziomie poniżej połowy uszczuplenia należności celno-podatkowych, jawi się jako wręcz łagodna.

W kwestii wątpliwości Skarżącego co do jej wykonania wskazać natomiast należy art. 185 i art. 186 K.k.s.

Mając powyższe na względzie, a także, iż oskarżonego – wobec nieuwzględnienia apelacji – obciążają koszty procesu w postaci opłaty od oraz zryczałtowanej równowartości wydatków postępowania odwoławczego, Sąd Okręgowy orzekł, jak w wyroku.

Artur Achrymowicz